

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ
ІМ. Д. ПЕТРОВИЧА

Урочистий прийом у піонерів біля пам'ятника В. І. Леніну.
Фото В. КОВПАКА.

Сьогодні
День
народження
піонерської
організації
імені
В. І. Леніна

У відповідь на Звернення рідної партії

Передвиборче звернення Центрального Комітету Комуністичної партії до громадян нашої країни викликало широкий відгук у всіх верствах населення. Воно обговорюється на підприємствах промисловості, будовах, в колгоспах і радгоспах, на транспорті. На мітингах, в бесідах радянські люди

заявляють про свою готовність у день виборів до Верховної Ради СРСР — 14 червня віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних, заявляють про свою тісну згуртованість навколо рідної Комуністичної партії і Радянського уряду.

— Звернення Центрального

Комітету дійшло до серця кожного громадянина. — заявляють бригадири комплексної бригади 4 прохідницького будівельного управління тресту «Донецькшахтопроходка», заслужений шахтар УРСР, Герой Соціалістичної Праці Микола Качев. — Робітничий клас Донбасу завжди був і буде в перших рядах боротьби за здійснення ленінської політики партії, за побудову комунізму в нашій країні.

На честь виборів до Радянського парламенту бригада взяла підвищені соціалістичні зобов'язання і вирішила всі роботи по проходженню вентиляційного ствола завершити на 4 місяці раніше строку.

(РАТАУ).

ПОЧИН НОВОПРАЖЦІВ

СХВАЛЕНО

Бюро обкому ЛКСМУ та рада по народній освіті обласного схвалили почин шкільної виробничої бригади Новопрасківської середньої школи Олександрівського району, яка виступила із зверненням до всіх учнів шкіл області розводити кролів, допомагати колгоспам у вирощуванні сільськогосподарської птиці та взяти шефство над великою рогатою худобою на тваринницьких фермах, яке було опубліковане в газеті «Молодий комунар» за 7 травня 1970 р.

Райкоми, міськкоми комсомолу, відді-

ли народної освіти зобов'язано організувати широке обговорення і підтримку заклику новопрасківських школярів на зборах учнів у школах, піонерських та комсомольських організаціях.

Комсомольські організації колгоспів і радгоспів зобов'язано виділити з числа кращих спеціалістів керівників сільськогосподарських гуртків та надати допомогу в організації при школах кролеферм.

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ ПІОНЕРСЬКИЙ

Це день травня. День народження червоногалстукової піонерії. В сорок восьмий раз юні відзначатимуть свої іменини. І так уже ведеться, що рік часу в піонерській дружині, загоні, ланці ведеться саме з цього дня. Тому 19 травня піонерія звітує партії, комсомолу про свої діла, свої подарунки на честь свята. А звітувати є про що. Це і участь в експедиції «Заповіт Леніна вірні», робота по проведенню операції «Чукотка», нові знахідки «червоних слідопитів», оформлення Ленінських кімнат і музеїв, збір металополу і макулатури, робота зелених патрулів, юних дзержинців, прикордонників, друзів книги.

Напередодні свята піонерський актив Кіровограда зібрався в Палаці піонерів, щоб обговорити, як краще відзначити своє свято в школі, в піонерській дружині, загоні, ланці.

Сьогодні ввечері спалахнуть піонерські багаття в Кіровоградських школах №№ 34, 14, 11. В інших відбудуться збори дружин, зустрічі з першими піонерами, піонерські лінійки.

Але як би не проходило свято, на ньому обов'язково звучатимуть слова-рапорти.

— В нашій школі створена заново Ленінська кімната, яка стала центром виховної роботи. При кімнаті є бібліотека про Леніна, фонотека і фільмотека, — доповідає голова ради дружини Кіровоградської восьмилітньої школи № 31.

— У проведенні військово-спортивної гри «Зірниця» взяли участь всі учні школи № 23.

— 6 тонн металополу і 900 кілограмів макулатури зібрали наші піонери за ленінський суботник, — доповідає Валентина Гусева, вожата 15-ї школи.

І так у кожній школі піонери підсумують ще один рік, візьмуть старт на наступний.

Про те, з чим прийшла піонерія обласного центру до свого свята, читайте у спеціальному випуску «Бий, барабан!» на 3-й стор.

◆ На варту щедрої ниви

Народна мудрість говорить: «Садити дерево змолоду — на старість як знахідка». Зелені насадження не лише утворюють мальовничі куточки серед безкраїх степів, а й мають народногосподарське призначення. Створення лісосуғ і догляд за їхнім станом — важлива народногосподарська справа. І сьогодні приємно бачити, що більшість сільських трударів району усвідомлюють це. В колгоспах району створено цілий комплекс захисних лісонасаджень, в який входять 710 гектарів полезахисних лісосуғ, 382 гектари прияржунних, 1880 гектарів яржунно-балкових насаджень. Велику частину з них насаджено протягом останніх трьох років.

Слід сказати, що хлібороби артілей ім. Кірова, «Дружба», ім. Дзержинського багато зробили, щоб їхні поля були захищені від руйнівних сил природи.

Керівники цих артілей надавали і надають допомогу технікою, робочою силою Олександрівському та Червоно-Нерубаївському лісництвам, які безпосередньо займаються насадженням нових зелених масивів.

За старшими товаришами йдуть школярі. Учні Олександрівської середньої школи № 1, насамперед комсомольці (колишній секретар комітету комсомолу Василь Вітер) допомагали в залісненні 18,5 гектара. В цій школі старшокласники організували шкільне лісництво, всі комсомольці тут — члени первинної організації охорони природи. Шкільні лісництва в районі несподиноке явище.

Є така посада в колгоспі — колгоспний лісовод. Більшість з лісоводів за рекомендацією себе як старшину працівники, справжні друзі природи. Взяти для прикладу колгоспника артілі ім. Шевченка Івана Марковича Репала. Номінальним власником лісу. Але не поспішає Іван Маркович відчувати, що має ще сили послужити односельчанам, землі, на якій пройшло його трудове

зрубав дерева в лісосузі на паливо. Правління артілі суворо покарано винуватця, а от комітет комсомолу ніяк не прореагував на його вини.

Мені згадується епізод з життя В. І. Леніна, розказаний одним з його соратників у книзі спогадів про Ілліча. Одного разу Володимир Ілліч наказав заарештувати коменданта санаторію «Горки» за те, що той розпорядився зрізати сосну біля в'їзду до санаторію. Яка ж тоді повинна бути міра покарання, коли з примхи однієї чи кількох людей знищується цілий зелений масив?

Саме так трапилось в артілі імені Куйбишева. Силами Олександрівського лісництва тут нещодавно створено лісосузі на площі 25,5 гектара. Це було в минулому році, і думалося, що молоді дубки під щедрим українським сонцем швидко піднімуться над степом. Та на сьогодні ці насадження за розпорядженням керівників артілі розорано. На їх місці прокладено проїжджі шляхи. Праця багатьох людей, матеріальні затрати пішли, образно кажучи, на вітер. А в артілі, між іншим, є чисельна комсомольська організація, в її первинній організації охорони природи...

Ці прикрі факти — поодинокі. Але про них потрібно говорити, і говорити вголос. Захист ґрунтів — це справа всього нашого суспільства, і нехтування природою слід розглядати, як антигромадський вчинок. На рахунок нашої молоді багато корисних справ. Тож хотілось би, щоб збереження зелених насаджень також не було їй байдуже.

Д. БІДНЕНКО,
старший агролісмейстер
Олександрівського районного управління сільського господарства.

„ПОСАДИ
ДЕРЕВО
ЗМОЛОДУ...“

життя. Лісосузі артілі старанно очищені, вчасно поновлюються молодняком. Те ж саме можна сказати й про зелені насадження в артілях «Прогрес» (лісовод Я. К. Бітченко), ім. Кірова (лісовод В. П. Ботченко) та ін.

На жаль, серед кращих не можна назвати лісоводів з артілей імені Горького, імені Калініна, ім. Куйбишева. І комсомольські організації тут не відзначились при догляді за зеленими насадженнями. Для прикладу скажемо, що в перший з них за два роки очищено всього 5 гектарів лісосуғ. Більше того, ганебний вчинок тракториста з артілі імені Калініна Петра Бізренка свідчить про байдужість молоді та її вожаків до праці своїх старших товаришів. Цей комсомолець спіймався на тому, що

Наші кандидати в депутати Верховної Ради СРСР

НОВИКОВ
Гнат Трохимович

Гнат Трохимович Новиков народився в 1906 році в м. Дніпродзержинську Дніпропетровської області у сім'ї робітника-сталевара.

Свою трудову діяльність Гнат Трохимович почав з 13 років, був підручним коваля, потім працював плитовим і конюгоном на шахті у Донбасі. З 1925 року працював на заводі ім. Дзержинського в м. Дніпродзержинську слюсарем машиністом, техніком-конструктором.

У 1926 році тов. Новиков Г. Т. вступив до Комуністичної партії Радянського Союзу.

Після закінчення у 1932 році Дніпродзержинського металургійного інституту Г. Т. Новиков був начальником цеху, а потім головним енергетиком коксохімічного заводу в м. Комунарську Ворошиловградської області. З 1934 року Гнат Трохимович працює в м. Чимкенті Казахської РСР на свинцевому заводі начальником цеху, головним механіком, директором центральної електростанції.

З 1937 року Г. Т. Новиков — директор заводу в м. Саратові, а в 1941—1943 роках — секретар Саратовського обкому партії. Потім він працює начальником головного управління управління запасних частин Міністерства електростанцій СРСР.

В 1950 році Г. Т. Новикова було призначено заступником начальника будівництва Горьковської гідроелектростанції, а з 1954 по 1958 рік він — начальник управління будівництва Кременчуцької гідроелектростанції.

В червні 1958 року Г. Т. Новиков призначається заступником міністра будівництва електростанцій, а в грудні цього ж року — міністром будівництва електростанцій СРСР. Нині Г. Т. Новиков — заступник Голови Ради Міністрів СРСР, голова Держбуду СРСР.

Г. Т. Новиков нагороджений орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора, Червоної Зірки і багатьма медалями. За успішне виконання завдання по спорудженню Кременчуцької гідроелектростанції йому присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці.

Тов. Новиков Г. Т. — делегат XVIII, XX, XXII і XXIII з'їздів КПРС, член Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, депутат Верховної Ради СРСР VI і VII скликань.

Виборці Олександрійського виборчого округу № 499 по виборах до Ради Союзу Верховної Ради СРСР висунули Гната Трохимовича Новикова кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

Окружна виборча комісія Олександрійського виборчого округу № 499 зареєструвала Новикова Гната Трохимовича кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

МАЛЕЄВ
Володимир Михайлович

Володимир Михайлович Малєєв народився в 1929 році в м. Кривому Розі Дніпропетровської області в сім'ї робітника.

Свою трудову діяльність він розпочав після закінчення в 1946 році Знам'янського залізничного училища слюсарем, а потім працював кочегаром, помічником машиніста паровозного депо ст. Долинська.

З 1950 року В. М. Малєєв служив у рядах Радянської Армії. Після демобілізації закінчує курси машиністів, працює помічником машиніста паровозного депо ст. Долинська, машиністом паровозного депо ст. Знам'янка, а з 1962 року машиністом електровоза локомотивного депо.

В. М. Малєєв систематично виконує і перевиконує виробничі завдання і соціалістичні зобов'язання, свій досвід передає молодим машиністам. В 1969 році він змонтував понад 45 тисяч кіловат-годин електроенергії, а за перший квартал 1970 року — 25 тисяч кіловат-годин. Бригаді, яку очолює Володимир Михайлович, присвоєно почесне звання колективу комуністичної праці.

В 1962 році тов. Малєєв В. М. вступив до лав Комуністичної партії Радянського Союзу.

Він постійно працює над підвищенням свого ідейно-теоретичного і загальноосвітнього рівня, в 1969 році закінчив заочно Одеський технікум залізничного транспорту і одержав спеціальність техника-механіка електровозного господарства.

За досягнуті успіхи у праці В. М. Малєєва нагороджено орденом Леніна, медаллю «За доблесну працю». На ознаменування 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

В. М. Малєєв бере активну участь в громадсько-політичному житті, користується авторитетом серед трудящих. Він член вузлового парткому і Знам'янського міського партії. Обирався депутатом Верховної Ради СРСР VI і VII скликань.

Виборці Маловісківського виборчого округу № 500 по виборах до Ради Союзу Верховної Ради СРСР висунули Володимира Михайловича Малєєва кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

Окружна виборча комісія Маловісківського виборчого округу № 500 зареєструвала Малєєва Володимира Михайловича кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

АЛЕКСАНДРОВА
Галина Пилипівна

Галина Пилипівна Александрова народилась у 1937 році в с. Надлаку Новоархангельського району Кіровоградської області в сім'ї колгоспника, безпартійна.

В 1952 році за п'ятирічною комсомолу була направлена на навчання в Одеське фабрично-заводське училище, а після його закінчення працювала помічником майстра на Одеському хлібозаводі № 1.

В 1956 році Г. П. Александрова повертається в своє село і працює в колгоспі «Зоря комунізму» Новоархангельського району ланковою, а потім дояркою.

Г. П. Александрова проявляє ініціативу і наполегливість в роботі, постійно вивчає і впроваджує у практику досягнення науки і передового досвіду. Вона систематично підвищує свій загальноосвітній рівень, заочно закінчила середню школу і зараз навчається в Уманському сільськогосподарському інституті.

Галина Пилипівна з року в рік добивається високих показників у праці. В 1969 році від кожної закріпленої корови вона надоїла по 5155 літрів молока.

За високі виробничі показники, досягнуті в ювілейному соціалістичному змаганні, Г. П. Александрова нагороджена медаллю «За доблесну працю. На ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

Г. П. Александрова — депутат Верховної Ради СРСР сьомого скликання.

Виборці Новоархангельського виборчого округу № 501 по виборах до Ради Союзу Верховної Ради СРСР висунули Галину Пилипівну Александрову кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

Окружна виборча комісія Новоархангельського виборчого округу № 501 зареєструвала тов. Александрову Галину Пилипівну кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

ИДУТЬ
СЛУЖИТИ
СИНИ

Ще тиждень тому вони працювали в заводських цехах, поспішали на польовий стан тракторної бригади, йшли на будівельні майданчики. І ось стали винуватцями урочистих вечорів в сільських, робітничих клубах. Хлопців проводжали в армію друзі, батьки, комсомольські активісти.

А 17 травня вони зібралися в Кіровограді. Разом з ветеранами Великої Вітчизняної війни, молодими воїнами призовники пройшли вулицями міста. На площі Кірова відбувся урочистий мітинг, присвячений проводам дев'ятинадцятирічних до лав Радянської Армії. Ного відкрив обласний військовий комісар полковник Китаєв.

Начальник техбюро цеху заводу «Червона зірка» пошпиг кавалер ордена Слави Я. І. Чупін розповів майбутнім воїнам про те, як він зі своїми друзями пройшов поспешними фронтовими дорогами, про те, як було піднято прапор Перемоги над рейхстагом.

— Ви знаєте про подвиги своїх батьків, своїх старших братів, — сказав орденосець. — Тож будьте гідними їх сла-

Я. І. Чупін.
— Ми завоювали для наших людей
миста. Стійте на варті його!

ви, їх подвигу. І високо несе їх знамено.

Наказ берегти рідну землю і мирну працю радянських людей звучить з уст матері-робітниць заводу радіовиробів Н. О. Куценко.

— І ми на вас надіятимось, — це каже студентка педінституту Наташа Прокопенко. — Служить, як годиться комсомольцем.

Виступає прихордою старший сержант Юрій Скоморохов. Він розповідає, що хлопці з підрозділу, в якому він служив, за короткий час оволоділи військовою майстерністю, стали спортсменами - розрядниками, хорошими спеціалістами. Всі вони — відмінники бойової і політичної підготовки.

— А тепер на зміну вам прийде ви, — сказав Юрій. — Постарайтесь бути теж завжди поперед.

З напутніми словами виступає секретар обкому комсомолу Микола Гаїдамака. А потім призовник Валентин Бойченко обіцяє від імені своїх друзів:

— Тут звучали слова про кращих хліборобів, робітників, будівельників.

Хороші слова. І ми постараємось служити так, щоб з військових частин ви чули про нас теж вітні вісті. Ми добре служитимемо.

З промовою на мітингу виступив секретар обкому КП України Л. Г. Кравченко.

Поклавши квіти до пам'ятника С. М. Кірову, колона допризовників під звуки урочистого маршу пройшла вулицями Леніна й Шевченка. Зупинка біля пам'ятника Невідомому солдату. Тут, де палахкотить полум'я Вічного вогню, стали до почесної варті старі комуністи, воїни-ветерани. До-

призовники Сергій Веду-та та Борис Ситник покладають вінок весняних квітів до підніжжя монумента. Звучить Державний гімн. А горді погляди комсомольців, які незабаром одягнуть військову шинель, спрямовані на мужнє обличчя бійця. Не було слів кляти. Зате неспокійно билась їх серця. На вірність пам'яті тих, хто боровив наш край од німецько-фашистських загарбників, клялися хлопці суворим мовчанням.

М. ВІНЦЕВИЙ.

Затримані воїнами квіти зіда площі.

ДЛЯ ПРИКОРДОННИКІВ

Піонерська заставка імені Івана Стрельникова — наймолодша організація в нашій школі. Їй всього лише чотири місяці. І хай її учасники (учні четвертих-п'ятих класів) не всі будуть прикордонниками, але вони займаються цікавою і корисною роботою. Розшукують тих, хто піонером був нагороджений за охорону державного кордону, проводять змагання з стрільби.

А ще юні прикордонники листуються із прикордонною за-

ставою. Зовсім недавно на адресу нашої школи прийшов звітний лист. Прикордонники запитували наших піонерів, чи не змогли б вони виростити для них вівчарок.

За цю справу першим взявся керівник піонерської застави четвертокласник Віта Найдя. Він дістав чотирьох зовсім маленьких цуценят і тепер всі разом доглядають їх.

М. ЛЯСКОВСЬКА,
старша вожата школи № 30.

Піонерська сторінка № 2 (5)

«Військові кореспонденти» за випуском «Бойового листка» (військово-спортивна гра «Зірниця»).

НАД МОГИЛОЮ...

На одному із загонів зборів піонери 6—7 класу кіровоградської середньої школи № 32 вирішили організувати екскурсію в село Підлісне. Там їхню увагу привернула самотня могила. Вони довідалися, що в ній похована юна партизанка Люба Чернишова. Зворушені повернулись шестикласники додому. Зразу ж приступили до пошуків рідних чи близьких Люби. Листи розіслали в усі

кінці країни. І ось, нарешті, довгождана відповідь. Її писала мама Люби. Вона дякувала піонерам за турботу. Розповіла про коротке дитинство дочки.

Тепер у шестикласників зав'язалось дружнє листування з Чернишовою. Вони розшукали сестру Люби — Юлю.

Пошуки невідомих героїв продовжуються.

І. КУРИЩЕНКО.

ЯКЩО вам доведеться зустріти дівчаток, які прямо з портфелями біжать із школи, не думайте, що вони поспішають додому. Це члени загону «Тимур» йдуть у зону піонерської дії допомагати пенсіонерам і людям, які мають потребу в цьому.

Загін має свій чіткий план. За ним він і працює. А керує тимурівцями п'ятикласниця На-

ЙДУТЬ

ТИМУРІВЦІ

таша Нестеренко. У неї в загоні 30 чоловік — представники із кожного піонерського загону.

Не так давно піонерам 4-Б класу Андросовій, Бубновій, Костенко, Івановій, Гриценко, Мудрецькій була винесена подяка від пенсіонерів, над якими вони шефствують.

Напередодні Дня Перемоги тимурівці поздоровили листівками та квітами всіх учасників Великої Вітчизняної війни, більшовиків, запросили їх на збір піонерської дружини.

— Чудові в нас тимурівці, — говорять жителі Ковалівки.

Світлана ВОДОВОЗОВА,
п'ятикласниця Кіровоградської середньої школи № 14.

ТРИДЦЯТЬ учнів. Хлопчики. Дівчатка. Тридцять різних характерів, інтересів, прагнень. Одні захоплюються технікою, інші — мистецтвом. Їхні мрії про театр, кіно, живопис. І це добре, що вони різні, несхожі. Але коли збираються на свою раду — тут у них плани і дії одні. Як краще організувати ту чи іншу справу, кому треба подати допомогу. Колектив цих учнів іменується міським піонерським штабом. Ім'я йому — «Салют».

Його члени — народ кмітливий, справедливий. Про все довідаються, про все дізнаються. Вони відомі в усіх дружинах. Але штабісти не лише контролери. Вони перші помічники піонерських загонів і дружин.

ВОНИ ІЗ „САЛЮТУ“

З його ініціативи на початку навчального року була проведена перекличка рад дружин під девізом: «Беремо участь в експедиції «Заповітам Леніна вірні». А зараз щомісяця проводять заняття міської школи піонерського активу. Тут і ігри, і диспути, і семінари.

Члени МПШ — часті гості шкільних піонерських дружин. Але вони приходять не лише в гості. А для того, щоб подати допомогу. Так во-

ни довідалися, що в школі № 31 не зовсім добре працюють піонери з жовтєятами. Штабісти зібрали актив школи, дали поради, що і як треба зробити, щоб найменшим школярам жилося цікавіше. А потім перевірили. Тепер у 31-й справі зовсім інші.

Під час весняних канікул штабом була оголошена операція «ПС» (піонерам села). Кожна піонерська дружина побувала у своїх підшефних друзів із сільських шкіл. Провела товариську зустріч з волейбола. Багато дружин подарували бібліотечки, провели спільні збори піонерських загонів.

З. БОЛДІНА,
керівник штабу.

„Будемо схожі!..“

З усіх кінців міста привозили позавчора загони юних лєнінців в центр Кіровограда. З прапорами і емблемами піонерських дружин, з квітами і бадьорою пісню вони шикувались в єдину колонну. І ось вже крокують вулицею Карла Маркса. Попереду прапороносці і барабанщики, горністи.

— Дружини, струнко! — звучить команда начальника міського піонерського штабу Ліді Безлатної. — На урочисту лінійку, присвячену 48-м роковинам з Дня народження Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна стати! І складає рапорт першому секретареві міського комсомолу Анатолію Ніцю.

А Ніцю вітає піонерів зі святом, розповідає про підсумки огляду «Заповітам Леніна вірні». Він повідомляє про рішення бюро МК ЛКСМУ визнати кращою піонерську дружину імені Героя Радянського Союзу Ю. К. Глібка школи № 13 і нагородити її перехідним прапором міському комсомолу.

А піонерські дружини шкіл №№ 3, 14, 26, 8, 34, школи-інтернату № 1 вирішено занести до Юві-

лейної книги трудової слави міському комсомолу. Грамотами МК ЛКСМУ, Ювілейною пам'ятною стрічкою кращим в навчанні, Ювілейною пам'ятною стрічкою «Заповітам Леніна вірні» нагороджені піонерські дружини шкіл №№ 25, 5, 10, 13, 31, 6, 23.

Голова міської ради піонерської організації Т. Губська зачитує постанову бюро міської ради про присвоєння піонерській дружині школи № 24 імені Героя Радянського Союзу О. Ю. Жежері.

Почесні гості піонерів вручають дружинам грамоти, випелли, Ювілейні стрічки, пам'ятні подарунки.

Знову площею крокують піонерські загони. Повз трибуну, повз вогнище, запалене піонерськими активістами, йдуть прапороносці.

Колонна юних лєнінців направляє на вулицю Леніна, потім — до пам'ятника Іллічеві. Поклавши тут квіти, піонери дали клятву на вірність заповітам «вождя», на вірність справі, за яку борються їх старші товариші — комуністи і комсомольці.

Члени ради піонерського штабу «Салют» на засіданні.
Фото В. ЛАСУНА.

«ВАМ ПОСИЛКА»

— Вам посилка, — повідомила листоноша і поставила ящик на столі в учительській.

«Від кого ж це? І що в ньому може бути?» — цікавило кожного. А коли розкрили — все стало зрозумілим. І скільки було радості! Особливо — у «червоних слідопитів». Адже вони встановили зв'язок із інститутом марксизму-ленінізму при ЦК Соціалістичної Єдиної партії Німеччини. Це й прийшла звітна посилка. А в ній — книги про місця, де жив і працював Володимир Ілліч, документальні фотознімки, книги з оповіданнями про НДР.

Світлана МИСЮК.
Кіровоград. СШ № 11.

ТИХА, затишна кімната. На вікнах — квіти. На стінах — портрети, картини. Вони розповідають про дитячі і шкільні роки Ілліча.

— Хто навчався в цьому класі? — запитає ви.

Вони скажуть:

— Загін 7-Б класу імені Германа Титова.

Це гордість нашої дружини. За що б не взялися піонери цього загону — все у них виходить найкраще. По успішності перші, по дисципліні — теж. В класі вони створили бригади «швидкої допомоги» і «добрих послуг». На випадок

Розкажу про 7-Б

якоїсь прикрасі оперативної групи зразу ж тут як тут.

Але найбільшу славу семикласники здобули собі за спортивні досягнення. Всі вони, як один, займаються у різних спортивних секціях. І ось недавно дівчатка 7-Б піднесли школі справжній сюрприз. Вони зайняли перше місце в обласних змаганнях з баскетболу. За це їх нагородили поїздною до столиці України. В Києві вони провели товариську зустріч з своїми ровесниками і з перемогою повернулись додому.

А ще семикласники зібрали найбільш металому (9 тонн) і макулатури (400 кілограмів).

У підсумках по змаганнях «Заповітам Леніна вірні» 7-Б зайняв перше місце.

Ось такий у нас загін імені Титова.

Лариса КРАСЮК.

Кіровоградська піонерія на своєму святі.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

В подарунок — концерт

— Де ви дістаєте такий баян? — часто запитують нас.

— Шефи нам подарували, — скаже кожен учень нашої школи № 2.

— І радію теж від них, — з гордістю покажуть.

Ми ж не робимо їм ніяких пам'яток подарунків. Зате дуже часто їздимо до них — до робітників заводу «Червоний Жовтень» і будівельного управління № 4. Виступаємо з концертами, проводимо суботники чи недільники. А в день Перемоги поздоровили всіх шефів — учасників Великої Вітчизняної війни з великим святом.

„СЛУХАЙ, АМЕРИКАНСЬКИЙ ВБИВЦЮ!“

В класі тиша. Мертва тиша. Шестикласники прикипили до своїх парт. Погляди в усіх зосереджені. Обличчя суворі. О, якби можна було заглянути їм зараз у душу! Вона нуртує страшною ненавистю, і зневагою до американських солдатів, які воюють у В'єтнамі. А від цього рядки творів стають короткими. Вони швидше нагадують наказ, ніж прохання. Або просто звучать, як вирок.

«Якби я зустріла вбивцю в'єтнамських дітей, то сказала б: «Для чого ти прийшов на

в'єтнамську землю? Тобі що, набридло жити в мирі? В тебе ж теж є діти. І ти хочеш, щоб їм жилося якнайкраще. То чим же ці діти гірші за твоїх, що ти спрямовуєш на них рушницю». Так писала твір на тему «Що сказала б я американському солдатові, який воює у В'єтнамі» учениця Кіровоградської школи № 12 Наталка Пауценко. А він був схожим на всі інші. Адже його писали всі шестикласники напередодні Дня Перемоги.

Г. ІВАНЕНКО.

ВЕСНЯНОГО наступу Озерову не забути повік. Пройдені сотні кілометрів під холодним дощем і вітром розкислими, розбитими дорогами. Мабуть, в історії воєн не було такого випадку, щоб на величезному просторі і в такий час, коли не тільки їхати, але й йти по в'язкому українському чорнозему було неможливо, кинулися в бій десятки армій, розторнувшись небачена за розмахом битва. Бійці, «пропоровши» наскрізь німецьку оборону, йшли повз обгорілі автомашини, кинуті гармати, затоптані в болото армійські канцелярії, повз трупи крутобоких бельгійських коней, яким не під силу виявилися степові дороги. Вперше за всю війну Озеров побачив залишену просто на вогневих позиціях далекобійну батарею — кожна гармата, як двоповерховий будинок, до чого ж кепсько було фашистам, якщо навіть далекобійну батарею вони не змогли вивести.

А наші солдати звідкись ще брали сили, щоб допомогти вантажним автомашинам і гарматам, які застрягали. Що тільки не висіло на броні танків: на випадок колоди для гаті, діжки з паливом, ящики снарядів і мін. Між десантниками, що до брів натягли відлоги плащів, іноді сиділи дві-три жінки в чоловічих чоботях, закутані платками: напросилися «підкинути до торгового села»...

Весна на Україні прийшла на місяць раніше, ніж звичайно, була сирію, холодною, з ранку до вечора мрячав дощ, по вибалках стелився туман. А вибалки глибокі, з кручами, з відрогами, тяглися на кілька кілометрів і були єдиним укриттям для армії в безлісовій південній Україні. Мінотетний взвод Озерова йшов зразу за піхотою. Тільки залишили насиджені окопи і просунулися вперед метрів на двісті, як з-за хмар на бриючому польоті вилетіли німецькі літаки і ледве не заходили по головах,

прочісуючи вибалок кулеметними чергами. Не стільки нанесли вони втрат, скільки нагнали ляку тому, що ніхто не чекав стервятників у таку нелютну погоду. Озеров лежав на відкритій місцевості, не відвертаючи погляду від «мессерів», пофарбованого в жовто-коричневий колір, з чорними хрестами на площинах, і добре помітив, що плексигласовим копаком пілотом. Чи бачив той Озерова, чи пошкодував наляканого лейтенанта, лиш пролетів, проревів над ним і сховався у хмарах, не випустивши жодної кулі.

Ось і фашистські позиції, розтощені нашою артилерією. Від прямого попадання в окоп звалилися настільки за колод і придушили офіцерів. Вони лежали в різних позах, кого де застала смерть...

Між тим зайняли лісосмугу. Відкрився вигір з єдиною хатиною, далі, за вигором, вгадувалося село. В кінці лісосмуги розмістився командир полку. Зв'язівець зняв зі спини зелений ящик, увімкнув приймач і, після булькання і свисту, з нього вирвалася гортанна німецька мова. Було помітно, що лаялися між собою командири.

— Про що вони? — запитав Озеров, схиляючись до рації. Зв'язівець прислухався, знизав плечима. Підійшов штабний офіцер і перекликав:

— Генерал відчитує полковника: залишив позиції, кинув техніку. А той йому: приїжджайте на передову, самі побачите, що тут роби-

ться. Машина затонула в болоті, коні падають, солдати ледве волочать ноги... Катастрофа!

Зв'язівець посміхнувся.

— Не втримався, фрідц за гриву, за хвіст не втримається.

На душі стало веселіше, Озеров став бадьорішим, повів свій взор над пригірок, де біліла самотня хата. Ішли посівами, тягнути за ногами величезні «подушки», обливаючись потом, та як пересікли поле, вибралися на толоку, затріпали, замотали ногами, розкидаючи у всі боки шмаття болота. Хтось із солдат крикнув: «Німці!» Зліва, метрів за триста, посеред саду, стояв сарай з навісом. Озеров помітив там якихось людей. Придивився: справді німці. Проступали чи що? Вони теж помітили мінотетників і відкрили вогонь по скирті соломи, за яку зайшов

Микола ПЛЕВАКО

ЙДУЧИ НА ЗАХІД

взвод. Били трасуючими, і від сараю до скирти потяглися червона пунктирна стрічка. «Викурити хочуть», — подумав Озеров, відстрілюючись з карабіна. Скирта задиміла, але розгорялася повільно, добре, що була сира погода, соломка сильно намочена. Під вогнем встановили міномети було важко, якось справилася з цим одна обслуга. Міна попала у черепинний дох, здійнялася хмара пилу і диму. Німці, кинувши кулемет, один за одним тікали по улоговині.

По всьому було видно, що наш лівий фланг ніким не прикривався. А якщо підуть танки? Мінометники повернулися назад, на стару вогневу. Бігли по зораному полю, і Озеров уже ледве волочив ноги, коли побачив комдива Лазарєва з ад'ютантом. Йшов у весь зріст. На обличчі — стурбованість. Йому не втямки, що це за драп-марш, коли німці відступають?

Це була висока, смуглява, з пористим обличчям, суворого на вигляд людина, справжній комдив, яким він уявлявся солдатам. Він зупинив мінометників, але не закривав з надриком, не вихопив пістолет із кобури, як робили це деякі офіцери, а дивився на командира взводу, що доповідав йому так, ніби хотів краще зрозуміти, що ж сталося.

Невелика заминка ніяк не вплинула на загальний хід наступу, він продовжував розгортатися, набирати силу, як пущене колесо...

ВЕСЬ шлях до Придністров'я згадувався Озерову, як довгий сон. Біля хатини на вигірці лежала маленька бабуся з вузликом у руках і простреленою скронєю. Мабуть, її виганяли німці, а потім передумали: який толк у старій? Можливо, й не хотіла вона покидати рідної хати, хотіла дочекатися своїх, розпитати про внука і сина, що служили в Червоній Армії. Маленька бабуся на мокрій землі у похмурий день, під мрякою, з фіолетовою плямкою від кулі, величезною в копітку, на скроні, весь час стояла перед очима, поки йшли на захід.

А в глуху ніч увійшли в село. Озеров штовхнув двері крининої хати і зустрівся поглядом з блідою молодницею, що притислася до печі. Вона вся дрижала, вдихаючись в Озерова, але, піднявши в ньому радильського солдата, ридла зашалакла. До самого ранку (Озеров залишився ночувати в цій хаті) вона час від часу схоплювалася на печі, де спала, і з тривогою дивилася в синіє вікно: їй все виринали німці.

Вранці увійшли у велике радосне селище, і назустріч бійцям вибігли чотири дівчини (вони першими помітили спот), обіймали, цілували, підтримую-

чи від радості. На танку сусіднього будинку з'явилася літня жінка, пасунилася:

— З ким ви цілуєтесь? З німецькими потаскухами? Краще сингайте їх, як вони гуляки влаштували з офіцером.

Солдати розгубилися, не знаючи, як бути, в них ще жили тепло і радість, що принесли з собою дітчата. Хтось зашумів, що на городі в них ховається німець, і солдати понеслися туди, а дітчата залишилися посеред доріжки, не прикриті. Літня жінка синала на їх тоді прокляття, виливала все, що накинцало в неї за роки окупації.

Бійці пішли далі до центру селища, вже забувши тих чотирьох посеред вулиці з мокрими від сльоз очима, що не наважувалися помагати рукою їм у слід.

Вночі на заході палапа загоріла, повітря колихалося від вибухів: на станції Долинській німці підірвали склади з боєприпасами. Якесь залізяка, піднята вибуховою хвилею, просвітіла повз Озерова і чваннула в болото, хоч до станції було ще кілометрів десять. Всю ніч йшли солдати і всю ніч бухали, піднімалися криваво-червоні спалахи, в небі розсіпалися вогневі бризки, неначе над розворушеним гігантським багаттям.

Здається, фашисти розгубили по болотних безоднях останні автомашини, візки, артилерію, а погода все не співчувала їм: то на цілий день заходив дощ, то поривчастий вітер сік по обличчям мокрим снігом, як хворостинами, і на солдатах не залишалося сухої нитки. Дехто не витримував і падав від утоми прямо на дороги. Кризь низькі хмари іноді проглядало негріюче жовте сонце, гляне на цю безодню, ці темносирі колони людей, що розтягнулися разом з об'єктами, і знову сховається, побачивши таке безладдя на землі...

ІНГУЛЕЦЬ, Південний Буг, повесняному повноводі, з похмурими гранітними берегами, благенькими переправами, — все пересилив радянський солдат, і Озерова, печеного горожанина, навіть нежить не скопих, хоч одну ніч, звалений переходом, проспав просто неба, накрившись плащ-накидкою, по якій шурхотів і шурхотів дощ. А вранці повів свій взвод до переправи, і в човні вже пливли під рокіт німецьких батарей, серед здіблених стовпів води. Ледве перший човен, на якому плив Озеров через Південний Буг, штовхнувся об берег, як у другий, на середині річки, влучив снаряд. Лейтенанта і шістьох солдат — як і не було. Не встигли добігти до лісу, що в улоговині, як налетіли «юнкерси» і засипали берег гранатами. Високий руський піхотинець завертівся, не ліг вчасно і, смертельно поранений, пробіг згараючи

метрів десять, захитався і впав навзиск.

НАСТРІЙ у бійців мінився по холодній війні. У важкому підступі від кордону до Сталінграда він був не таким, як при розриві армій Паулюса. І не таким, як при виході фронту на Північний Донець. І не таким, як при форсуванні Дніпра, при наступі по Південній Україні. Після кожної кампанії солдати мали інший вигляд. Весна цього року в Озерова пройшла під сумну українську мелодію: «Попа лутом зелененьким, попа лутом зелененьким...» Не всі пісні, лише ті перші куплет, повторюючись, нав'язливо і безкінечно крутилися в голові, поки Озеров йшов сумовитими, мокрими і довшими дорогами України, повз розбиті села, повз людей із сирими обличчями і в сірому одязі.

Після української і російської, люблячи в мінометній роті, вона була, мабуть, єдиною відралою на передовій, особливо в обороні, де крім тісної землянки та вузького окопа, притого снаряди поля, схожого на похмуру поверхню місяця, солдат цілими тижнями нічого не бачив. Командир роти, скаже, бувало, ординарив:

— Ану-мо давай до хлопців, хай зберуться до мене в землянку!

(Далі буде).

НАГОРОДИ МИТЦЯМ

Визначено країні роботи на художній виставці. Минулої суботи приміщення Кіровоградської картинної галереї заповнили місцеві художники, журналісти, відвідувачі.

На закритті виставки кіровоградських митців, присвяченої 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, були гості з Києва, члени спілки художників УРСР В. М. Югай, В. В. Давидов.

Під час теплої зустрічі слова директора картинної галереї В. Горюнов, виступив директор Кіровоградських художньо-виробничих майстерень художонду УРСР М. Колпаченко. Він оголосив провіща переможців виставки.

Відзначені художники М. Бондаренко за роботи «Дороги на Київ» та «1931 рік» —

НОВИНИ

нугіркою по ленінських місцях, В. Волохов (картина «В єдиній перенізі» — призом обласного управління культури, В. Федоров («Зорі назустріч») призом обласної газети «Кіровоградська правда» та наймолодший учасник виставки М. Косенко за портрет Леніна (різба по дереву, — призом обласної молодіжної газети «Молодий комунар»).

Почесними грамотами були нагороджені зовсім юні митці, учні Кіровоградської дитячої художньої школи, які доповнили експозицію виставки цікавими, здібними роботами.

Грамоти вручив директор художньої школи Ю. Іванченко. Ними відзначені Сергій Ткаченко, Наталя Іванченко, Валерій Урош та інші.

В. ВАСИЛЕНКО.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 20 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Телефільм «Вулиці говорять». (К). 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 9 класу. «Наступ соціалізму по всьому фронту. Створення економічного фундаменту соціалізму». 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «День сонця і дощу». (Кіровоград). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Мультифільм. (К). 18.15 — «Твоя земля, ровеснику». (Дніпропетровськ). 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Зоря» (Вороніж) — «Динамо» (К). В перерві — «Старт-70». 20.45 — Весна хліборобська. (К). 21.00 — «Ад'ютант його величності». (2-я серія). (М). 22.30 — Чемпіонат світу з баскетболу. СРСР — США. (Югославія). В перерві — щоденник «На велогонці миру». (М). По закінченні — телевізії. (К).

ЧЕТВЕР, 21 травня. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Документальний фільм «Євгеній Урбанський». (Кіровоград). 11.30 — Для школярів. «Країна рідна». (М). 12.00 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Школа мужності». (М). 13.35 — Телевізії. (К). 17.05 — Населенню про цивільну оборону. «Невидимий грізний ворог». (К). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — «Сталінградська битва». 7 серія. (К). 18.30 — Ленінський університет Мільошів. Діалектичний матеріалізм. (М). 19.00 — «Підпалний фронт». 4 серія. (К). 19.30 — Молодіжна програма «Обрій». (Кіровоград). 20.00 — Телефільм. (Кіровоград). 20.05 — Концерт Палацу піонерів м. Кіровограда. (Кіровоград). 20.30 — Програма «Час». (М).

П'ЯТНИЦЯ, 22 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Телефільм «Всі мої сини». (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська література. Образ Леніна в українській радянській літературі. (К). 12.30 — Кіножурнал та художній фільм «Вимучена прогулянка». (Кіровоград). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Телефільм. (Кіровоград). 18.35 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.50 — Художній фільм «Вимучена прогулянка». (Кіровоград). 20.15 — Олександр Лепала «Канон». Вистава Кіровоградського драматичного театру ім. Крайничського. (Кіровоград). 22.15 — Естафета новин. (М). 23.30 — Мистецтво оперети. (М). 24.00 — На велогонці миру. (К). 24.10 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 — Для школярів «Свілий захід». (К). 18.30 — «Пошуки, знахідки, підтримка». (К). 19.00 — «Черемош». (Чернівець). 20.15 — Молодіжна програма «Діалог». (К). 21.15 — Концерт. (К).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 4 ПО ПІДГОТОВЦІ КВАЛІФІКОВАНИХ РОБІТНИКІВ З СЕРЕДНЬОЮ ОСВІТОЮ

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ НА 1970—1971 НАВЧАЛЬНИЙ РІК НА ТАКІ СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

ФОРМУВАЛЬНИКИ МАШИНОЇ ФОРМОВКИ — приймаються юнаки віком 17,5 років з освітою 8—10 класів (строк навчання 1 рік);

СЛЮСАРІ МЕХАНОСКЛАДАЛЬНИХ РОБІТ — приймаються юнаки і дівчата віком 15 років з освітою 8—10 класів (строк навчання 1 рік);

ТОКАРІ — приймаються дівчата віком 15 років з освітою 8—10 класів (строк навчання 2 роки);

СЛЮСАРІ-САПТЕХНІКИ — приймаються юнаки віком 15 років з освітою 8—10 класів (строк навчання 2 роки);

ТОКАРІ — приймаються дівчата віком 15 років з освітою 8 класів (строк навчання 3 роки);

СЛЮСАРІ-РЕМОНТНИКИ — приймаються юнаки віком 15 років з освітою 8 класів (строк навчання 3 роки);

СЛЮСАРІ-ІНСТРУМЕНТАЛЬНИКИ — по виготовленню і ремонту штампів, пристосуваль і пресформ — приймаються юнаки віком 15 років з освітою 8 класів (строк навчання 3 роки).

Навчання в училищі безкоштовне. Всі учні забезпечуються триразовим харчуванням, обмундированням і спеодягом, а формувальникам надається обладнання гуртожитку. Крім цього, всі учні одержують 33 проценти від зарплати під час виробничої практики.

Після закінчення училища всім випускникам видається атестат про спеціальність, а учням з трирічним строком навчання ще й атестат зрілості. Ті, що закінчили училище з відзнакою, мають право поступити в Інститут поза конкурсом.

Початок занять 1 вересня 1970 року.

Вступники в училище повинні подати слідуючі документи: заяву на ім'я директора, свідоцтво про освіту, характеристику із школи, свідоцтво про народження, а ті, що досягли 18 років, — паспорт, медичну довідку про стан здоров'я, довідку квартального комітету чи сільради за місцем проживання, автобіографію, довідку про екіда сім'ї, 6 фотографій розміром 3×4 см.

Прийом документів проводиться щодня з 15 травня, ц. р., крім неділі, з 10 до 18 годин. Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Жовтневої Револуції № 20. Телефони № 2-30-73 та 2-37-50.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.